

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 09 0 U 036423 24 Uvp
Sarajevo, 06.06.2024. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jahjaefendić Jasmina, kao predsjednika vijeća, Ajanović-Selimović Amele i Krkeljaš Milorada, kao članova vijeća, te Hodžić Melise, kao zapisničara, u upravnom sporu tužiteljice B. N. iz M., ulica..., zastupane po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Paponja & Partneri d.o.o. iz Mostara, Ulica kralja Tomislava broj 109, protiv akta broj: 03-14-29-58-2/2016 od 27.03.2020. godine, tuženog Drugostepene stambene komisije za dodjelu zamjenskih stanova, dodjelu stanova i obnovu ranije zaključenih ugovora o korištenju stanova iz stambenog fonda prijašnjeg Federalnog ministarstva odbrane i Vojske Federacije BiH, Sarajevo, u upravnoj stvari dodjele stana na korištenje, odlučujući o zahtjevu tužiteljice za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 036423 20 U od 20.03.2024. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 06.06.2024. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 036423 20 U od 20.03.2024. godine, odbijena je tužba tužiteljice podnesena protiv osporenog rješenja tuženog, broj: 03-14-29-58-2/2016 (u uvodu prvostepene presude pogrešno naveden broj: 03-14-29-580/2016) od 27.03.2020. godine, kojim je odbijena njena žalba izjavljena protiv rješenja Prvostepene stambene komisije za dodjelu zamjenskih stanova, obnovu ranije zaključenih ugovora o korištenju stanova i dodjelu stanova na korištenje iz stambenog fonda prijašnjeg Federalnog ministarstva odbrane i Vojske Federacije BiH, Sarajevo, broj: 03/1-23-125/13 od 07.11.2014. godine, kojim je odbijen njen zahtjev za dodjelu stana na korištenje iz stambenog fonda prijašnjeg Federalnog ministarstva odbrane i Vojske Federacije Bosne i Hercegovine, kao neosnovan.

Zahtjevom za vanredno preispitivanje sudske odluke tužiteljica, putem punomoćnika, pobija presudu prvostepenog suda, zbog povrede federalnog zakona i povrede federalnog zakona o postupku koja je mogla biti od uticaja na rješenje stvari. Ističe da nije postupljeno po uputama iz ranije presude prvostepenog suda od 19.07.2019. godine i da joj nije omogućeno učešće u provedenom postupku, da nisu cijenjeni svi dokazi dostavljeni uz spis, a posebno oni dostavljeni uz njen podnesak od 27.06.2018. godine, a iz kojih proizilazi da je ona supruga poginulog branitelja i da ima prvenstveno pravo na rješavanje stambenog pitanja u smislu člana 7. stav 1. federalnog Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica i člana 10. kantonalnog Zakona o dopunskim pravima branilaca i članova njihovih porodica, radi čega se i obratila tuženom kao organu koji raspolaže stanovima i vrši njihovu dodjelu. Kako predmetni stan spada u kategoriju vojnih stanova i kako predratni nositelj stanarskog prava

nije podnio zahtjev za njegov povrat, to je jasno da ovaj a i ostali stanovi iz stambenog fonda bivšeg FMO trebaju biti dodijeljeni pripadnicima oružanih snaga, odnosno u prvom redu porodicama poginulih branitelja, radi čega je u ovoj stvari očigledno pogrešno primijenjeno materijalno pravo na štetu tužiteljice. Ovo posebno imajući u vidu da zaključak nadležnih organa nije u skladu sa ovlastima Komisija radi kojih su i formirane u skladu sa Uredbom o dodjeli zamjenskih stanova, obnovu ranije zaključenih ugovora o korištenju stanova i dodjelu stanova na korištenje iz stambenog fonda prijašnjeg Federalnog ministarstva odbrane i Vojske Federacije Bosne i Hercegovine, jer upravo su ovlaštene dodijeliti stan udovici poginulog branitelja, koja do danas nije riješila svoje stambeno pitanje koje joj po zakonu pripada. Kako 1991. godine nije imala u vlasništvu ili posjedu bilo kakvu stambenu jedinicu, niti je na drugi način riješila svoje stambeno pitanje, izuzev predmetnog stana, te kako je prije rata živjela u porodičnoj kući svoga svekra, a koja nije obnovljena, to joj je pripadalo pravo na dodjelu predmetnog stana u skladu sa članom 13. citirane Uredbe i člana 18 d. stav 6. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, jer je u isti uselila nakon što je morala napustiti stambeni objekat u Ševaš Polju, kako bi se u isti vratio njegov prijeratni vlasnik. Smatra da je ovakvim postupanjem tuženog došlo do povrede materijalnog i procesnog prava i to osnovnih načela upravnog postupka, kao i povrede njenog prava na imovinu, te je dovedena u neravnopravan položaj i diskriminisana u odnosu na pojedine kategorije kojima se mogao dodijeliti stan. Kako nema na raspolaganju drugu nepokretnu imovinu, niti mogućnost bilo kakvog alternativnog smještaja ili stanovanja na drugoj lokaciji, predlaže da ovaj sud njen zahtjev uvaži, prvostepenu presudu ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno rješavanje ili da istu preinači na način da u cijelosti uvaži njen tužbeni zahtjev.

Tuženi nije dao odgovor na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke.

Ovaj sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povreda propisa iz člana 41. stav 2. tog zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Prema podacima iz spisa predmeta proizilazi da je tužiteljica nadležnom organu podnijela zahtjev za dodjelu stana na korištenje, da je Služba za zajedničke poslove organa i tijela Federacije BiH pozvala tužiteljicu koja je saslušana pred Prvostepenom stambenom komisijom dana 29.10.2014. godine, o čemu je sačinjen zapisnik od tog dana pod brojem: 03/1-23-124/13, da je tužiteljica u prisustvu punomoćnika izjavila da je do 1993. godine živjela u porodičnoj kući svoga svekra u selu..., K., da je ista uništena i do danas nije obnovljena, da je od 1993. godine živjela u Čapljini u izbjegličkom centru sve do 1997. godine kada odlazi u Mostar u podstanarstvo, da je u predmetni stan (sa dvoje djece i nevjestom) uselila prije 5-6 godina i da ga je adaptirala, da kao udovica poginulog branitelja stan koristi uz posredstvo Udruge udovica poginulih branitelja, te da su se obraćali kantonalnoj Upravi za pitanja branitelja radi regulisanja stambenog pitanja.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja nadležni organi (prvostepenim i osporenim rješenjem) su zahtjev tužiteljice odbili, jer kako nema status privremenog korisnika stana (bespravni je korisnik), to ne spada u kategoriju lica koja imaju pravo na dodjelu stana, shodno odredbama člana 18.d stav 6. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima i člana 13. Uredbe o dodjeli zamjenskih stanova, obnovu ranije zaključenih ugovora o korištenju stanova i dodjelu stanova na korištenje iz stambenog fonda prijašnjeg Federalnog ministarstva odbrane i Vojske Federacije BiH, a prvostepeni sud je pobijanom presudom rješenja nadležnih organa ocijenio pravilnim i na zakonu zasnovanim, radi čega je

tužbu tužiteljice odbio kao neosnovanu, jer u smislu citiranih propisa nema status privremenog korisnika bilo kojeg stana iz stambenog fonda bivšeg FMO.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega, po ocjeni ovog suda, podneseni zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke nije osnovan.

Naime, prema odredbama člana 2. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", brojevi od 11/98 do 81/09) proizilazi da svako stanarsko pravo ili ugovor o korištenju stana zaključen između 1. aprila 1992. godine i 7. februara 1998. godine prestaje da važi i da u smislu tog zakona osoba koja živi u stanu na osnovu stanarskog prava koje prestaje prema tom članu će se smatrati privremenim korisnikom (stav 3.), te da privremeni korisnik iz prethodnog stava koji nema drugi smještaj na raspolaganju ima pravo na novi ugovor o korištenju ili produženje privremenog korištenja tog stana u skladu sa tim zakonom ukoliko stanarsko pravo bivšeg korisnika prestaje prema članu 5. istog zakona ili ukoliko je nadležni organ u skladu sa tim zakonom odbacio zahtjev bivšeg stanara za povrat stana (stav 4.).

Nadalje, odredbom člana 18d. stav 6. istog zakona je regulisano da izuzetno, u pogledu stanova iz stambenog fonda bivšeg Federalnog ministarstva odbrane, kada pravo na korištenje stana prestaje u skladu sa članom 5, odnosno članom 12, ili kada je zahtjev konačno odbačen u skladu sa ovim zakonom, nadležni organ Vlada Federacije Bosne i Hercegovine privremenom korisniku stana može izdati novi ugovor o korištenju stana u slučajevima kada se od njega traži da iseli iz stana u skladu sa ovim zakonom da bi omogućio povratak predratnog nosioca stanarskog prava odnosno kupca stana, pod uslovom da njegove stambene potrebe nisu riješene na drugi način. Odredbom člana 13. stav 2. Uredbe o dodjeli zamjenskih stanova, obnovu ranije zaključenih ugovora o korištenju stanova i dodjelu stanova na korištenje iz stambenog fonda prijašnjeg Federalnog ministarstva odbrane i Vojske Federacije Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije BiH“ br. 10/13 i 5/14) je regulisano da se dodjela stanova na korištenje može izvršiti privremenom korisniku stana iz člana 2. stav 2. i 3. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, koji je iseljen iz stana da bi omogućio povratak predratnog nosioca stanarskog prava, odnosno kupca stana, pod uslovom da njegove stambene potrebe nisu riješene na drugi način, uz ispunjenje uslova određenih Zakonom o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima i tom uredbom. Odredbom člana 14. iste uredbe je regulisano da se izuzetno, može dodijeliti stan kategorijama lica iz člana 13. stav 3. uredbe, koji su trenutni korisnici stana u koji su se uselili na osnovu saglasnosti davaoca stana na korištenje bez odgovarajućeg akta o dodjeli, ako su bili privremeni korisnici stana iz kojeg su iseljeni da bi omogućili povratak predratnog nosioca stanarskog prava, odnosno kupca stana, uz ispunjenje uslova određenih Zakonom o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima i tom uredbom.

Prema predmetnom činjeničnom utvrđenju (čiju potpunost i pravilnost ovaj sud nije ni mogao cijiniti shodno odredbi člana 41. stav 4. Zakona o upravnim sporovima) jasno se vidi da tužiteljici u skladu sa naprijed citiranim propisima nije pripadalo pravo na dodjelu stana na korištenje, tako da se odluke nadležnih organa, a i prvostepenog suda ukazuju pravilnim i na zakonu zasnovanim. Naime, tužiteljica u period između 1. aprila 1992. godine i 7. februara 1998. godine nije imala zaključen ugovor o korištenju predmetnog (ili drugog) stana, pa se u smislu citiranog člana 2. stav 3. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima ne smatra privremenim korisnikom stana. Kako tužiteljica nije ni iseljena iz

predmetnog (ili drugog) stana da bi omogućila povratak predratnog nosioca stanarskog prava, odnosno kupca stana, to u smislu citiranog člana 13. i 14. navedene uredbe (a i člana 2. stav 4. citiranog zakona) nije imala pravo na dodjelu stana na korištenje. Ovo pogotovo što prema podacima iz spisa predmeta nije dovedena u sumnju utvrđena odlučna činjenica da se nije smatrala privremenim korisnikom stana, shodno članu 2. stav 3. navedenog zakona i člana 13. stav 2. i člana 14. citirane uredbe (a niti je ispunjavala i ostale uslove propisane tim odredbama), radi čega je o njenom zahtjevu primjenom člana 18.d stav 6. navedenog zakona pravilno negativno odlučeno. S toga se samo paušalni i neargumentovani navodi tužiteljice u pogledu nepravilne primjene citiranih propisa ukazuju neosnovanim.

Nadalje, suprotno tvrdnjama zahtjeva za vanredno preispitivanje, prvostepeni sud, a i organi uprave su obrazložili u svojim odlukama i dali razloge zašto tužiteljici ne pripada pravo na dodjelu predmetnog stana na korištenje, pozivajući se pri tome na dokaze provedene u tom pogledu i materijalne propise koji su pravilno primijenjeni na konkretnu upravnu stvar. Obzirom da je tužiteljici omogućeno učešće u upravnom postupku i pružena mogućnost da predoči i predlaže dokaze, kao i da se izjasni o svim činjenicama značajnim za rješenje ove upravne stvari (gdje je i u svojoj izjavi pred nadležnim organom istakla da nije imala zaključen ugovor o korištenju predmetnog ili bilo kojeg drugog stana), te kako je i prvostepeni sud za svoju odluku dao jasne i precizne razloge, uz poštivanje procesnih prava tužiteljice, to se ne može zaključiti da se radilo o bilo kakvoj povredi zakona na njenu štetu. Ovo pogotovo što je prvostepeni sud pravilno ocijenio i gotovo sve navode tužbe, ponovljene i u podnesenom zahtjevu za vanredno preispitivanje, a koje u potpunosti kao svoje prihvata i ovaj sud (iznesene činjenice i priloženi dokazi na koje se tužiteljica poziva ne dokazuju da je imala status privremenog korisnika stana, već da je bez odgovarajućeg akta o dodjeli bila korisnik predmetnog stana).

Obzirom na ostale tvrdnje tužiteljice treba istaći da iseljenje iz stambenog objekta radi vraćanja istog prijeratnom vlasniku uopće nije regulisano citiranim propisima kao uslov za dodjelu stana na korištenje (već je to iseljenje iz stana koji je vraćen ranijem nositelju stanarskog prava), da se o uložnim ličnim sredstvima tužiteljice u adaptaciju predmetnog stana ne rješava u ovoj upravnoj stvari, gdje je dodjela stana na korištenje regulisana citiranim Uredbom, prema kojoj se (član 1.) stanovi na korištenje dodjeljuju pod uslovima propisanim Zakonom o stambenim odnosima, Zakonom o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima i tom Uredbom. Stoga su neosnovane paušalne i neargumentovane tvrdnje da je dovedena u neravnopravan položaj i diskriminisana u odnosu na druga lica kojima je dodijeljen stan na korištenje.

Imajući u vidu naprijed izneseno, ovaj sud je i ostale navode zahtjeva ocijenio neosnovanim, pa je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Hodžić Melisa, s.r.

Predsjednik vijeća
Jahjaefendić Jasmin, s.r.